

Sygn. akt II K 507/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant st. sekretarz sądowy Anita Szczepanik

bez udziału Prokuratora -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04.04.2019 r.

sprawy **A. S. (1)** syna J. i T. z.d. Z. ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że: w okresie od 11 maja 2012 roku do dnia 30 września 2017 roku w P. woj. (...) uchylał się obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 30 października 2009 roku sygn. akt III RC 486/09, ponadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 9 lipca 2012 roku sygn. akt III RC 270/12 poprzez nielożenie na utrzymanie swoich dzieci N. S. i D. S., przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość trzech świadczeń okresowych, przez co naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

to jest o czyn z art. 209§1a kk. w zw. z art. 209§1kk

1. **oskarżonego A. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 209§1a w zw. z art. 209§1 kk i za to na podstawie art. 209§1a kk skazuje go na 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania w tym czasie 20 (dwudziestu) godzin nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 34§3 kk w zw. z art. 72§1 pkt 3 kk zobowiązuje oskarżonego w okresie orzeczonej kary ograniczenia wolności do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łżenia na utrzymanie dzieci N. S. i D. S.;
3. na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

II K 507/18

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Puławach oskarżyła A. S. (1) o to, że w okresie od 11 maja 2012 roku do dnia 30 września 2017 roku w P. woj. (...) uchylał się od obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 30 października 2009 roku sygn. akt III RC 486/09, ponadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 9 lipca 2012 roku sygn. akt III RC 270/12 poprzez nielożenie na utrzymanie swoich dzieci N. S. i D. S., przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość trzech świadczeń okresowych, przez co naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

A. S. (2) i A. S. (1) byli małżeństwem, z którego w dniu (...) urodził się im syn D. S., a w dniu 9 maja 2000 roku – córka N. S.. Wyrokiem z dnia 30 października 2009 roku w sprawie III RC 486/09 Sąd Rejonowy w Puławach podwyższył alimenty od pozwanego A. S. (1) na rzecz małoletnich dzieci z kwoty po 200 złotych do kwoty po 250 złotych zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 19 grudnia 2007 roku w sprawie III RC 431/07, natomiast w dniu 9 lipca 2012 roku A. S. (1) zawarł z A. S. (2) ugodę w sprawie III RC Sądu Rejonowego w Puławach, na mocy której alimenty zostały podwyższone do 300 złotych miesięcznie na każde dziecko. A. S. (1) początkowo po rozwodzie dobrowolnie płacił A. S. (2) alimenty do ręki, ale w 2011 roku zaprzestał płacenia. Ponieważ nie płacenie alimentów spowodowało niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych dzieci a szczególnie córki, która ma problemy ze wzrokiem, co wiąże się z dodatkowymi wydatkami, A. S. (2) wystąpiła do funduszu alimentacyjnego o wypłatę świadczeń. W okresie od 11 maja 2012 roku, kiedy to A. S. (1) wpłacił na rzecz funduszu alimentacyjnego część raty miesięcznej, do dnia 30 września 2017 roku A. S. (1) wpłacił 1211,03 złotych z należnych 21076,60 złotych i pozostało zadłużenie 19865,57 złotych. A. S. (1) utrzymuje się z prac dorywczych, a z zawodu jest monterem instalacji sanitarnych, z dziećmi spotyka się bardzo rzadko, nie uczestniczy w ich życiu i przekazał im pewne kwoty tytułem prezentów okolicznościowych. A. S. (1) był dotychczas dwukrotnie karany za przestępstwa z art. 178a § 1 kk oraz z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk na kary samoistnych grzywien.

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd obdarzył wiarą zeznania świadków: A. S. (2) – k. 17-18, N. S. – k. 77, D. S. – k. 82, ponieważ są logiczne, konsekwentne, niesprzeczne i znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy. Sąd obdarzył wiarą ponadto dowody znajdujące się w aktach sprawy: zawiadomienie wraz z dokumentacją MOPS – k. 1, 2-9, 51-53, 59, 69, zaświadczenie z PUP – k. 21-22, dokumentacja komornicza – k. 23-30, 60, 100-101, dokumentacja z (...) Centrum Pomocy (...) – k. 31, zaświadczenie z ZUS – k. 36, dane z Krajowego Rejestru Karnego – k. 41, 96-97, 115-117, dane osobo poznawcze – k. 73, zaświadczenie od pracodawcy – k. 85, ponieważ zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w przewidzianej prawem formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała ich prawdziwości.

Oskarżony A. S. (1) przyznał się do winy i wyjaśnił, że dał dzieciom po 500 złotych, dwa razy je zabrał na wakacje i wpłacał różne kwoty do komornika i nie mógł wszystkiego wpłacać, gdyż pracował dorywczo i płacił ile mógł. Nie kwestionując wyjaśnień oskarżonego należy stwierdzić, że wskazane przez niego świadczenia i wpłaty stanowią nieznaczną część jego zobowiązań i w niewielkim stopniu zmniejszają szkody wywołane nie płaceniem przez niego regularnie alimentów.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, ponieważ jest on osobą świadomą swych czynów i nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność karną.

Zarzucany oskarżonemu czyn wyczerpuje znamiona art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k., ponieważ oskarżony niełożył na utrzymanie własnych dzieci w wysokości orzeczonej przez sąd, przy czym zadłużenie z tytułu alimentów przekroczyło nie tylko trzykrotność raty ale nawet - jej trzydziestokrotność. Niewątpliwie pokrzywdzeni zostali narażeni na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, skoro jedno z nich ma problemy ze wzrokiem, co generuje koszty, a ich ojciec uważa, że 300 złotych wystarczy na potrzeby dorastającego dziecka, czemu zaprzeczy każdy znający realia opieki nad nastolatkiem, a nawet tego nie płacił. Uchylenie się przez oskarżonego od obowiązku wynika z faktu, że nie dołożył on odpowiednich starań, by osiągać dochody pozwalające na płacenie pełnych alimentów. Roszczenie alimentacyjne to nie to samo co podatek, który stanowi określoną część dochodów i im mniejsze dochody, to zobowiązanie też jest mniejsze. Zobowiązanie alimentacyjne jest obowiązkiem opieki nad dzieckiem, a ten obowiązek oznacza, że należy dołożyć wszelkich starań, by osiągać takie dochody, które umożliwią zaspokojenie potrzeb dziecka. W zachowaniu oskarżonego w okresie objętym zarzutem brak jest takiego podejścia do obowiązku alimentacyjnego. Oskarżony jako monter instalacji sanitarnych ma duże możliwości znalezienia stałej dobrze płatnej pracy, gdyż powszechnie wiadomo jest, że już od kilku lat brakuje rąk do pracy w budownictwie i nawet sami pracodawcy organizują przyuczenie do zawodu dla swoich przyszłych pracowników, a osoba, która ma już wyuczony zawód potrzebny w budownictwie, nie powinna mieć najmniejszych problemów z pracą.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd wziął pod uwagę długi okres nie alimentacji, nie interesowanie się w odpowiedni stopniu losem własnych dzieci przez cały ten czas, dotychczasową karalność, a jako okoliczności łagodzące – częściowe wywiązywanie się ze zobowiązań i deklarację całkowitego wywiązywania się z dalszych obowiązków alimentacyjnych. Biorąc powyższe pod uwagę sąd wymierzył karę adekwatną do stopnia zawinienia przez sprawcę i do społecznej szkodliwości czynu, która spowoduje, że oskarżony zacznie wreszcie przestrzegać porządku prawnego.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 kk, ponieważ obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi tak naprawdę ograniczyłoby jego możliwości płatnicze uderzając pośrednio w pokrzywdzonego, a to byłoby sprzeczne z zasadą słuszności.